

HALL

~~P. VII. 22.~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.
—
SIGNAT. cIōIōCCCXIII.
nk

WA 291

5.91
2.9.92

בהגות
טעמים

feu de

ACCENTIBUS

EBRÆORUM

Exercitatio.

Quam

IN ALMA WITTENBERGENSIUM
ACADEMIA

Publico Eruditorum Examinè

proponunt

PRAESES

M. CONRADUS TIBURTIUS RANGO

Colbergâ-Pomeranus.

&

Respondens

BARTHOLOMÆUS GADEBUSCH

Treptoâ-Pomeranus

Ad diem 14. Jul. Horis matutinis.

In Auditorio Minori.

WITTEBERGÆ,

Typis JOBI WILHELMI FINGELI,

ANNO 1660.

ACCOMPT ROLLS

REVENUE

OF THE

DOUGLASS COUNTY

IN THE YEAR 1851

AS PREPARED BY THE

COMMISSIONERS OF THE

DOUGLASS COUNTY

AND PUBLISHED BY

THE PRINTING OFFICE

OF THE COUNTY

OF DOUGLASS COUNTY

MISSOURI

1852

BY

W. H. BAKER

PRINTED

AT THE

PRINTING OFFICE

OF THE

DOUGLASS COUNTY

MISSOURI

1852

SECTIO I.

quæ agit de

PROPÆDIA

f.

Natura

ACCENTUATIONIS

EBRAICÆ.

MEMBRUM I.

DOGMATICUM.

SUMMA.

Definitio, Enumeratio, Divisio Ratione Lo-
ci & Officij, Tabula item consecutionis
Naturalis adducitur, cum necessariis
Explicatione.

I.

ACCENTUATIO est affectio orationis
Ebrææ in decenti ac legitimo accen-
tuū positu consistens: ad eruendum ge-
nuinum sensum.

II. ACCENTUS sunt notulæ Interpun-
ctioni inservientes.

¶ *Autores Accentuationis & Accentuum E-
braei appellant הטעמים הבעלים h.e. Magi-
stros accentuum. MÜNSTERUS Excerpt.
e. Lib. R. Elia Lev. lit. O. fac. 2.*

¶ Accentuatio nomen ab ipsis Accentibus

A 2

sortita

sortita est, aliàs à LATINIS Distinctio appellatur. Interpunctionem CICERO nominavit. Ab ISIDORO & DIOMEDE Positura. GRÆCIS *θέσις*, vocatur.

¶ Accentus, quasi ad cantus dicitur, eò quod ad vocem positus, vocem modulis certis tollere aut deprimere, certisq; modis corripere & producere doceat. SCALIGER. de Caus. L.L. cap. 52.

¶ Pausas alio nomine dixerunt à Pausandi officio, quod in certis interstitijs *παύσεις* doceant. CLENARDUS Erot. Hebr. Ling. Pausantes accentus nominat. Vid. PETR. MART: in Technol. Hebr. Gramm. c. 10. CICERO L. 3. de Oratore. Clausulas & Interpuncta: GRÆCI *μεγασθία*, quasi *μεγὲς ὠδὴ* quod ad cantum seu modulationem adhibeantur. EBRAEI *טעם* quod saporem, gustum notat, vocant.

III. ACCENTUUM occurrit observanda Enumeratio & Divisio.

IV. ACCENTUS sunt XXVI. quorum sequitur enumeratio.

1. Athnach.	כ	Suspirium.	אהנח
2. Darga.	ג	Gradus.	דרגא
3. Geresch.	ג	Expulser.	גרש

4. Je-

4. Jerach.	ך	Luna.	ירח
5. Ithiv.	ב	Reversum.	יתוב
6. Kadma.	כ	Antecedens.	קדמא
7. Karnepara.	כ	Cornua vacca.	קרני פרה
8. Mahpach.	ב	Inversum.	מהפך
9. Merca.	ב	Productor.	מרכא
10. Merca Cōp.	ב	—	—
11. Munach.	מ	Depositum.	מונח
12. Paschta.	ב	Extensor.	פשטא
13. Pazer.	ב	Dispergens	פזר
14. Psik	ב	Cessator	פסיק
15. Rvia	ב	Incubans.	רביע
16. Rvia Comp.	ב	—	—
17. Segolta.	ב	Monile.	סגלתא
18. Schalschel.	ב	Catena.	שלשלת
19. Silluck	ב	Finis.	סלוק
20. Tvir.	ב	Fractus.	תביר
21. Tiphcha	ב	Defatigatus	טיפחא
22. Tlischa m.	ב	Evulsor m.	תלישא גדולה
23. Tlischa. p.	ב	Evulsor p.	תלישא קטנה
24. Zakeph. m.	ב	Erector p.	זקף גדול

25. Zakeph. p. דְּֿ Executor p. זקף קטון

26. Zarka. דְּֿ Sparsor. זרקא

V. Dividuntur vel Ratione Loci, vel Ratione Officij.

VI. Ratione Loci Generalis, (qui est Scriptura Sacra,) dividuntur in Accentus Universæ Scripturæ communes, & libris vel Profaicis vel Metricis proprios.

VII. Accentus universæ Scripturæ communes sunt: Silluk דְּֿ Atbnach, דְּֿ Rvia דְּֿ Schalscheletb. דְּֿ Zarka דְּֿ Pazer דְּֿ Psik' דְּֿ Munach inf. דְּֿ Merca דְּֿ Mabpach דְּֿ Jerach דְּֿ Kadma. דְּֿ.

VIII. Libris Profaicis proprii sunt:

Zakeph. p. ט m. דְּֿ Segolta, דְּֿ Tiphcha post. דְּֿ Paschta, דְּֿ Itbid דְּֿ Tvir, דְּֿ Karnepara דְּֿ Tlischam, דְּֿ Geresch דְּֿ Tlischba p. דְּֿ Darga. דְּֿ

IX. Libris Metricis proprii sunt.

Merca Compos. דְּֿ Rvia Compos. דְּֿ Tiphcha anter. דְּֿ Munach super. דְּֿ

¶ Libri Metrici hac continentur Abbre-
viatura: אמת sunt q. א. איוב ab initiali
litera, Job. מ. משלי Proverbia Salomonis.

א.

תהלים. Psalmodum Liber. qua Ab-
brev. saepius appellabimus nominatos libros,
quod porro bene observandum.

¶ Profaici sunt reliqui omnes praeter hos.

X. Ratione Loci Specialis dividuntur in Su-
pernos tantum, Infernos tantum, Infer-
num & Supernum simul, & Collateralem.

XI. Superni tantum sunt, qui supra vocem
tantum scribuntur: suntq;

Geresch, ב Radma, ב Karnepara, ב Mūach,
ב (in Metricis) Paschta, ב Pazer, ב Rvia, ב
Rvia Compos. ב Segolta ב Schalschelet, ב
Tlischba m. ב Tlischba p. ב Zakeph. m. ב
Zakeph. p. ב Zarka. ב

XII. Inferni tantum sunt, qui tantum infra
vocem scribuntur: suntq;

Atbnach, ב Darga, ב Jerach, ב Itviv. ב
Mabpach, ב Merca ב Munaeb inf. ב Silluk
ב Tvir, ב Tipchba, ב

XIII. Infernus & supernus simul est, qui par-
tim infra, partim supra vocem scribitur.

Merca Compos. ב

XIV. Callateralis, qui ad latus vocis poni-
tur: estq; Psik ב qui tribus cum ministris
legitimo & ordinario loco positus ita occur-
rit. 1. ב 2. ב 3. ב

A 4

XV.

XV. Ratione Loci Specialissimi dividuntur
in Præpositivos & Postpositivos.

XVI. Præpositivi sunt qui primæ vocis lite-
ræ semper adscribuntur: Suntq;

Tliscba m. ד' Tipbeba ant. ד' Itbiv, ד'

XVII. Postpositivi sunt qui ultimæ vocis li-
teræ semper appinguntur. Suntq;

Segolta ד' Zarka, ד' Paschta, ד' Tliscba

*p. ד'. Quare autem hi interdum duplica-
ti inveniuntur, locati in penultimam
vel aliam literam, vide infra Sect. II.*

Cap. I. Memb. 2. Canon. 2.

XVIII. Ratione Officij dividuntur in Pro-
fodicos & Syntacticos.

XIX. Profodici, quatenus inserviunt pro-
nunciationi profodicæ.

*¶ De illis & officio eorum hujus non est
loci agere, cum de Syntacticis tantum
acturi simus.*

XX. Syntactici, quatenus inserviunt Inter-
punctioni Orationis Ebrææ.

XXI. Ratione Officii Syntactici dividuntur
I. in Genere, in Distinctivos, & Copula-
tivos.

¶ Et de his proprie nostra est tractatio.

XXII. Distinctivi sunt qui voces a vocibus,
In-

Incisa ab incisiss, pro diversitate sensus, vel magis vel minus separant: Suntq;

Silluk, אֲ Atbnach, אַ Zakeph utrūq; אֲ אֲ

Segolta, אֲ Tiphcha, אֲ Schalscheletb, אֲ

Rvia, אֲ Pasebta, אֲ Zarka, אֲ Tuir, אֲ

Merca Compos. אֲ Itbiv, אֲ Pazer, אֲ Kar-

nepara, אֲ Tlischba. m. אֲ Gerefcb, אֲ

Pfik, אֲ

¶ Hi à Grammaticis solent appellari Re-

ges. à JUDÆIS. מַלְכִים. MÜNSTERUS

Silluk, Segolta, Karnepara, Schalscheletb,

Pfik e numero accentuum Regionum ex-

clusit, neq; locavit inter ministros, sed

neq; Reges neq; ministros esse dicit: Ra-

tionibus non sufficientibus. Quas vide in

ספר הרקדוק Libr. Sing. de accent. ex

El. Lev.

XXIII. Copulativi qui vocem suam se-
quenti annectunt, ut catenæ instar cohæ-
reant. Suntq;

Merca, אֲ Ferach, אֲ Munach, אֲ Mab-

pach, אֲ Darga, אֲ Kadma, אֲ Tlischap. אֲ

¶ Hi vocantur Ministri, quorum quili-

bet singulares habet Dominos, quibus

serviat, de quibus in Tabula seq. EBRÆIS

מִשְׁרָתִים dicuntur a R. שְׂרָתִים Pib. Mi-

nistravit. A § XXIV.

XXIV. Ratione Officii II. Dividuntur in specie In Dominum Absolute sic dictum & Dominos Respective.

XXV. Dominus absolute sic dictus, qui nulli subjacet, ideoq; absolute vocatur Rex.

Silluk 𐤑

XXVI. Domini Respective sic dicti sunt, qui quidem sua natura Domini sunt, semper tamen ad præcedentem majorem Dominum respectum habent.

¶ Sic Comes vel Dynasta Dominus sui territorij est, Ratione vero Caesaris vel Imperatoris, cui subjacet subditus fit, respectumq; habet ad Majorem Dominum.

XXVII. Domini Respective sic dicti sunt I. Duces, Comites, Dynastæ, Toparchæ,

XXVIII. Duces sunt Major Merca Compos.

𐤑 In Metr. Minor *Atbnach* 𐤑 qui tamen In Profis maximus est, & Profis Dux proprius.

XXIX. Comites sunt vel Majores. *Zakeph* 𐤑 & *Segolta*. 𐤑 *Tiphcha*. 𐤑

XXX. Dynastæ sunt Majores, *Schalscheletb* 𐤑 *Rvia*. 𐤑 Minores. *Pascha* 𐤑 *Zarka* 𐤑 *Tur* 𐤑 *Itbiv*. 𐤑

XXXI. Toparchæ sunt vel Supremi. *Pazer*

𐤑 &

ו̇ & *Karnepara* ו̇ vel Major. *Tlischam*. ו̇
vel Minor. *Geresch* ו̇ vel Minimus. *Psik* ו̇
XXXII. Domini Respective sic Dicti sunt II.
aliorum Dominorum vel Distinctivi Ma-
jores vel Minores.

XXXIII. Distinctivi Majores sunt. Regis
Silluk, *Zakepb.* p. *Ḥ. m.* Ducis *Altnach*, *Za-*
kepb. p. *m.* Ḥ *Segolta* &c.

XXXIV. Distinctivi Minores sunt. Regis
Silluk, *Tiphcha*. Ducis *Altnach*, *Tiphcha* i-
tidem. &c.

¶ Ita divisos Accentus EBRAEI vocant
notante MÜNSTERO, L. f. c. מִתְרַבֵּי אֲחֵיהֶם
פֶּרְשֵׁי פֶּרְשֵׁי persequi. consequi, quasi conse-
quentes se invicem.

Cum a. difficiliora videantur, Tabulà
hec proponemus omnia, in qua Propo-
netur 1. Naturalis Accentuum consecutio.
2. Eorum varia Divisio 3. Ministro-
rum Domini vel Dominorum Ministri-
tum in Libris Profis, tum אֲמֵת. De-
sumta est ne nostram faciamus, e CL.
LEDEBUHRII שְׁלֵשָׁה הַמִּקְכָּא sta-
tim ab initio Libri.

TABU

TABULA CONSECUTIONIS NATURALIS ACCENTUUM.
 PROSAICORUM, L. DOMINI. SUBDITI

Conjunctivi Distinctivi

feu Ministri. Minores. Majores.

Regis.	Silluk	Merca	Tiphcha	Zakeph.p.m.	
Ducis	Athnach	Munach	Tiphcha	Zakeph.p.m. Sgolta.	
Comitis	maj.	Zakeph.m.	Munach	Paschta	
		Zakeph p.		Zarka	
		Sgolta		Tvir	
Comitis	min.	Tiphcha	Merca	} Rvia	
	Dyuastæ	maj.	Schalischeleth		Munach
Rvia			Mahp.vel -- Pfik		
Paschta			Merca		
Dyuastæ	min.	Zarka	Munach	} 1. Tlischa m. 2. Pazer.	
		Tvir	Merca v. Darga		
Toparchæ	Jthiv.	Sup.	Pazer	Munach	
			Karnepara	1 Ierach 2 Muuach	
	maj.	Tlischa m.	Munach	} 1. Munach vel Kadma 2 Tlischa 3 Munaeh	
		minoris	Geresch		1 Mahpach 2 Munach vel Kadma
			minimi		Pfik

Me

METRICORUM. ס. תמח.

Regis	Silluk	Mun. sup. vel Munach. inf. Pfik vel Merca		R via cōp, vel Schal- scheleth.
Ducis	maj. Merc. c.	Ierach.	Zarka	R via simp.
	min. Athn.	Munach inf. vel Merca	Tiphcha (ant.)	
Dynastæ	maj.	R via c.	2 Merca	
		Schal- schel:	1 Merca 2 Mahpach	
		R via Simpli:	Merca vel Mahpach vel Munach sup.	Pfik Pazer
Topar.	min.	Zarka	Merca vel Munach inf.	
		Tiph:as	Munach inf.	
	maj.	Pazer	Ierach	Pfik
	min.	Pfik	Mahpach	

MEM.

TU.

ores.

a.p.m.

n.p.m.

lischā

zer.

Me

MEMBRUM II.

AXIOMATICUM.

CANON. I. Ne Accentuum Synonyma imponant cuiquam, sedulo cavendum.

¶ *Synonyma accentuum varia sunt, quae reducenda ad unum significatum, s. signum potius variis nominibus appellatum. Quo observato facile controversia de varietate & multitudine accentuum tolli potest. Optime itaque Clariss. Buxtorfius, Pistorius & alij apparenter novos accentus tanquam Synonyma accentuum rejecerunt. Nos talem ponimus Synonymorum Typum, prout is quidem ex varijs Grammaticis concinnari potuit.*

¶ 1. Athnach. אֶתְנַחֵךְ *etiam* אֶתְנַחֵךְ *audit & quando cadit in primam dictionem* אֶתְנַחֵךְ *Sachapa vel* אֶתְנַחֵךְ *Chisapa appellatur. Ratio tamen nominis ignoratur, volente MÜNSTERO Excerpt. ex R. Elia Levite Lib. de Accentibus. inscripto* אֶתְנַחֵךְ

¶ 2. Darga אֶתְנַחֵךְ *Vocatur &* אֶתְנַחֵךְ *Schophar Galgal, quod est cornu involutionis, notante PETR. MARTINIO. p. 134. Gram. Ebr.*

resch אולא vocent. Unus R. I. ISAAC Kadma etiam אשל Eschel appellari asseverat, quod nemus, arboretum significat vocatur & Mazza.

¶ 7. Karnepara. קרני פרה ב. Cornua vacca. Quidam ita formant ן ן teste MÜNSTERO & R. ELIA LEVITA. R. I. ISAAC appellat אשל ב. m. ב. cum quo PETR. MARTIN. MEELFÜHRERUS, BELLARMINO & c. consentiunt.

¶ 8. Mahpach מהפך ב. Inversum. BUXTORF. Schopbar Mehüppach. Sed PETR. MARTINI & R. I. ISAAC שופר הפוך Schopbar Happuch, vel bapbuc, cornu inversum nominant.

¶ 9. Merca מרכא ב. Productor, Melius juxta MÜNSTER. & R. EL. LEVITAM מארכא Maarcha fuerat appellandum. ab alijs vocatur מאריך Maarich, prolongans. Quod tamen R. ISAAC non observat. Item מרכא פשוטא Merca Peschuta. Productor minor. מרכא כפורא Merca Cepbula merca duplex vocatur quando ב. m. א. duplicatur. vel תרין חוטרין Thren Chutrin dua virgula, vel gemina virgula. Ex R. E. LEVITA & MÜNSTERO. R. I. ISAAC omit-
tit

tit Merca geminum cum non vidit illud
in Sacris. M. CONR. NEANDER Lib. de
Accent. de quo vide infra Can. 2.

- ¶ 10. Munach מונח *Depositum* vel שופר
מונח *Cornu depositum*, vel שופר ישר
Schopbar Faschar, *Cornu rectum*. vel
שופר הולך *Cornu procedens, ambulans*.
Vocatur עילוי Illui. Quando precedit
accentum Athnach aut accentum Zarka,
similiter quando venit ante Zakeph ע
scribitur sub litera secunda. Item מכרבל
Mecarbel, quando precedit accentum Za-
keph ע scribitur sub litera prima, notante
b. verbis MÜNSTERO. L. f. alleg.
- ¶ 11. Paschta פשתא *Extensor*, licet R. I.
ISAAC ע R. ELIAS LEVITA, MÜN-
STERUS. Cl. BUXTORFIUS aliud nomen non
inveniant, observat tamen PETR. MARTIN.
vocari Pafet. p. 182. Gram. Ebr.
- ¶ 12. Pazer פזר *Dispergens*. Pazer gadol
פזר גדול appellari observat BUXTORF. Sed
liceat pace tanti viri corrigere mendum,
Karnepara vocari פזר גדול hoc vero פזר
קטן s. parvum supra observavimus. Sic
quod MEELFÜHRERUS, BELLARM. R. I. I.
SAAC. P. MART. ע aly appellant.

¶ 13. Psik. פסיקא Cessator, פסיק ב' ב' ב' Psika. Bene hic R. ISAAC observat contra plurimos לגרמי & Psik esse Synonyma. Alias diversos fecerunt accentus. Psik enim cum appellarunt Legarme, quod interpretatur, solus, quod omnia alia Munachim ministrant, & solum illud quod mox precedit virgulam Legarme, Regio fungitur honore. Verba MÜNSTERI sunt. Quod quare factum, dictum de facile ex sequentibus patefcet. Vid. CONR. NEANDER. l. f. c.

¶ 14. Segolta סגולתא Monile, vel סגולתא alijs סגולתא vel שרי Scherei observante R. I. ISAAC.

¶ 15. Silluk, סלוק ב'. Rabbini Synonyma faciunt סלוק & סוף פסוק. Notante iterum R. I. ISAAC.

¶ 16. Tiphcha, תפחא ב' defatigatus. Alijs טרחא & MASORETH Autores vocant מאיילא Meajela. BUXTORF. hac ratio est: Ante Athnach & Sylluk vocatur Meajela. MÜNSTERO: Inveniuntur etiam octo loca in quibus Mercha ministrat regi Tiphcha in eadem dictione. Autores Masoreth vocant ipsum מאיילא. b. ille.

¶ 17.

¶ 17. Tlischamagnum. תלישא גדולה ב' Evulsor magnus. ע

¶ 18. Tlischaparvum תלישא קטנה ב' Evulsor vel eradicator parvus, assumunt nomina תלשא Talscha, vel תרסא Tarsa. Nomen תרסא R. I. ISAAC Tlischaketannab tantum tribuit, alterum gedolab.

¶ II. Accentus non sunt plures quam XXVI.

¶ Non convenit inter Ebraeorum Grammaticos de numero Accentuum quidam enim plures, quidam pauciores ponunt. Verba sunt MÜNSTERI. L. f. c. NEANDER Eretom. Gr. Ebraea p. 178. Triginta accentus numerat. BELLARMINUS Gr. Eb. Part. 1. Cap. VI. p. 36. Triginta ע unum facit. Plures alii, alii pauciores habent. Addunt autem tanquam distinctos Accentus Legarme, Sopb Pasuk, Illui, Mecarbel, Mazza, Meajela, Geraschaim, Merca duplex. Verum vitiose ע ex ignorantia quadam ab ijs illud fieri certum est, ut verbis PISTORII in Ench. Gramm. Ebr. Cap. VI. p. 99. n. 7. utar. Nota enim ista non novi sunt accentus, sed variant pro diversitate usus: notante BUXTORFIO Lib. 1. Thes. Hebr. c. 5. p. 55. addo, pro diversitate quoque locationis. Quod

enim Legarme, Soph Pasuk, Illuz, Mecarbel, Mazza, Meajela Geraschaim sint Synonyma aliorum accentuum, supra Can. 1. diximus. Quedam adhuc notabimus. Mazza (quod quidem etiam Metbeg superius vocant.) est Kadma in una eademq; dictione veniens ante Zakeph Katon, Num. XXVI. 45. למלכיאל Munach superius novus non videtur esse accentus, circumstantia namq; Loci tantum ab altero differt. Eodem modo et Tiphcha antea à Posteriori discrepat hoc tantum notato, Tiphcha anter. esse Libr. תנן proprium. Geraschaim est Geresch duplicatum quando vel nullum ministrum vel solummodo Munach habet. 2. Reg. XVIII. 11, Gen. XLIX. 31. Merca duplex non est novus accentus, aut enim est minister, duplicatus ut Geraschaim, aut est Dominus singularis. Minister duplicatus non est, distinguit enim uti ex exemplis patet Gen. XXVII. Ez. XIV. 24. Neque Dominus singularis est, quia non in omnibus occurrit Exemplaribus. Et paucissimis in Locis puta 14. Non enim observavit, R. ISAAC, qui tamen speciatim circa accentus fuit

fuit occupatus, ut supra notavimus. Gaudet Ministro \aleph Darga semperq³ est loco Tvir. Itaq³ LEDEBUHRIUS concludit: Videtur omnino esse Tvir singulare L. 2. c. 1. num. IV. Sectionis III. p. 397. quod ex omnibus circumstantijs patet.

III. Psik est vere Accentus.

¶ Et quidem Distinctivus, quod exemplis patet S. Scripturae quamplurimis. Ubi interdum Punctum constituit, ut in Psalmorum inscriptionibus. Psalm. XXII. 1. Psal. XXVIII. 1. Ps. XXXV. Ps. L. Et alibi passim. Illustre exemplum Josue XXII. 22. quod Clariss. LEDEBUHRIUS ad Euphonicū refert. Magis illustre est Esther IX, 7. 8. 9. Ubi X. vicibus Psik sese insequitur. Vid. SCHINDLERUM De Accent. c. 1. p. 7. Item p. 67. n. 11. Item p. 79. MEELFÜHRERUM Inst. Ebr. Cap. 38. p. 155. M. CONR. NEANDRUM. Tract. sing. de Acc. cap. 2.

IV. Numerus accentuum non est nimius.

¶ Praecipue Distinctivorum. Non enim dijudicanda est lingua Ebrae Interpunctio iuxta Interpunctionem Latinam, quippe quae non adeo accurate dividit orationem quā Ebraea. Nullam vero difficultatem parit

numerus ministrorū, et si superfluus videatur. Hinc Pl. Reverendus Ampl. Excell. Dn. D. CALOVIVS Praeceptor aeterna Lege colendus, in Critico S. p. 378. (contra NEANDRŪ Erot. p. 178. BUXTORFIUM Thes. L. 2. c. 23, p. 600. & alios.) Quod ad Accentuum numerum attinet, ne is quidem superfluus cense-ri debet.

V. Tractatio Accentuationis est necessaria.

¶ Partim ob Generalem accentuum cognitionem, ne ignoremus quae ad Textum Sacrum pertinent: Imò quae Grammaticae sunt. Vetustum namq; Ebraeorum dictèrium est, quod refert C. NEANDER. Si vis in Grammatica esse perfectus; adjuge cor tuum, ut intelligas accentus. Verba Ebr. ibidem vide in Praefatione. Partim ob Specialem usum de quo Sectione II. Memb. 2. Male itaq; KYBERUS. l. I. Gramm. Ebrae. c. 5. p. m. 28. Sciendum quicquid ultra duodecim supra memorata puncta adscriptum fuit apicum vel Notarum, omne id nomine accentuum cense-ri, nihilq; ad lectionem in- presentiarum facere. ERPENIUS Praef. Gram. Ebrae. Pratermisi quoq; doctrinā de consecutione Accentuationis, quod ea pro-

*prolixum tractatum requirat & usq; ad-
eò non sit necessaria. Errat quoq; AUTOR
Prologi OPERIS Complutens. qui ideo Api-
culos Accentuum in opere illo omissos esse
dicit, qvìa tantum modulationi musica Ju-
daica inserviant. Non refutatione sed
commiseratione dignus, judicio Clariss.
BOHLIJ in Scrut. Sensus Script. Disp. 1. n. 15.
Melius Clariss. BUXTORFIUS qui pauca se
dicturum promittit, Thes. Gr. L. 1. c. V. p. 46.
ut via amplior aperiatur alijs. Idem fecit
PISTORIUS Ench. Gram. Ebr. cap. VI. Nec
sinistre sentit NEANDER Erot. Ling. E-
brae p. 177. q. 1. Quae Excell. Clariss. SEN-
NERTI Praeceptoris ac Hospitis multis no-
minibus devenerandi mens sit, dudum
percepim9. Vid. M. CONR. NEAND. Tracta-
tu Sing. de Accent. Ebr. M. JONAS HAM-
BRÆUS Helfingus Svecus Instit. Ebr. com-
pendio, & Diss. sing. de Accentibus. Plura
de usu ac necessitate Sectione seq.*

VI. Accentus suam habent antiquitatem.

*¶ Prout varia de antiquitate Punctorum, sic
& Accentuum sunt opiniones, quae in hanc
partim, in illam partim inclinat partem.
Vide de illa questione Excell Dn. D. CALO-*

B A

VIIUM

VIVUM L. f. c. p. 375. Item Syst. Theol. Tom. 1°
 c. 4. q. 29. p. 728. DN. D. SALOM. GLASSIUM
 Philol. Sacrae L. 1. Tract. 1. arg. 1. p. 14. Edit.
 Francf. ab anno 1653. RAVANELLAM Bibl.
 voce Apex. BUXTORFIUM utrumq³, de anti-
 quitate punctorum. NEANDRŪ Erotemat.
 Ebr. Ling. p. 180. & 178. CAPELLUM in
 suis AntiBuxtorfianis scriptis. JOH. CHRI-
 STOPH. SELDIUM. Colleg. Theol. Loco. 2. c. 2.
 Class. 1. q. 4. GERHARDUM in LL. CC. plu-
 rimosq³ alios, qui in hac questione desuda-
 runt.

VII. Accentuatio Lingvæ Ebrææ est diffi-
 cilis.

¶ Non quidem in se & sua natura, sed pro-
 pter confusionem ortam ex ignorantia a-
 missa optima scientiæ. Quanto enim scien-
 tius prisca Ebræa sedulitas in vero tam
 variorum accentuum usu exercendo ver-
 sata fuerit, tanto negligentius posterior
 Rabbinorum ætas ab eo remisit, que uni-
 versum accentuum usum pene insvavis cã-
 tillationis arte conclusit. BUXTORFIUS L. 2.
 Thesauri. c. 23. p. 600. & paulo post. A nostris
 summo consensu excepta & servata et si ac-
 curatior optanda. Ubi L. 1. Cap. V. p. 32. item.

p. 45. plura in h. rem. Vide Exc. Dn. D. CALO-
 VI9 Crit. Sacri L.c. Quod autē: & quæ sequun-
 tur, Id haud diffitemur, qui assereret, nedū qui
 doceret atq; exponeret, siue e Christianis siue
 Judæis hæctenus inventum fuisse neminem:
 Conatus tamen Ḥ c. Calo Calanimus in calce
 libri בטעמים in complem. ad Abrahami de
 Balmis Gram. Ebr. multis deplorat amissam
 accentuationem verbis. Et certe non pau-
 ci maximam adhibuerunt operam in reno-
 vanda hac re, prout fecerunt Reuchlinus,
 Buxtorfius, Hieron. Opitius, Hutterus, quo-
 rum opera an lucem viderint dubium est.
 Isaacus Gronbeccius. R. El. Levita. Mün-
 sterus, R. I. Isaac. R. Jehudah ben Bilham
 cujus libellum edidit Robertus Stephanus,
 Parisiis A. 1565. Titulo טעמי המקרא qui Ḥ
 peculiariter scripsit Tractatum טעמי ג ספרים
 אמת De accentibus Libr. אמת R. Juda, de Acc.
 Ling. Arabicâ Calo. Calon. suppl. ad Abr. de
 Balmis Gram. Ebr. Guilielmus Simsonius
 Scoto Britannus Lib. de Acc. M. Contr. Nean-
 der tract. singul. de Accent. M. Jonas Ham-
 bræus Helsingus Svecus Dissert. Sing. de accē-
 tibus Ebr. Ut illos taceam qui incidenter de
 hac re. Ita tamen facilis reddita promovente

B S

pri-

primum Schindlero, opera Clariss. M. SAMUELIS BOHLII Gryphenberga Pomerani, cujus labores expoliuit (præmatura enim morte ereptus ipse non potuit) auctis exemplis innumerabilibus, & edidit M. CASPAR LEDEBUHRIUS Coslino Pomeranus, qui omne suum Præceptori Bohlio acceptum refert. Cui & nos acceptum ut referamus, honestas jubet & primæ laus inventionis. Conatus idem nuper Elias Schnegasse Gothâ-Thuringus, qui e Ledebuhrii libello Perspicua, ut dicit, Methodo Tabulas Synopticas conscripsit.

 SECTIO II.

quæ agit de
P Æ D I A.

CAP. I.

De

FINE & USU ACCENTUATIONIS.

MEMBRUM I.

DOG MAT I C U M.

Summa.

Divisio Finis Accentuationis, in Intermedium & Ultimum, Certum & Incertum. Primarium & secundarium &c. cum explanatione adducitur.

I. Finis Accentuationis est vel Intermedius
vel ultimus. II.

II. Intermedius est vel certus, vel Incertus.

III. Certus est vel Primarius, qui versatur circa sententiam, vel secundarius, qui circa vocem.

IV. Primarius ratione Sententiæ est Lectio & Distinctio.

V. Lectio, quæ beneficio Accentuum ita ordinatur ne comma, colon, punctum &c. confundatur, separanda jungantur, jungenda separentur.

VI. Distinctio, ut beneficio accentuum sententiarum spatia distingvantur.

VII. Secundarius ratione vocis est Pronunciatio Prosodica & Mutatio vocalium.

VIII. Pronunciationi Prosodicæ Accentus inserviunt, (paucis demtis) qui ad consonam vocalem habentem ponuntur.

IX. Mutatio vocalium ab alijs sufficienter exposita est Grammaticis. Quos Vide.

¶ *Præsertim* Hafenreffer. *Revelator. Punctorum Cap. X. p. 121.* Buxtorf. *in Thes. Excell. Sennertum Gramm. Ebr. Lib. 1. cap. 9. Reg. VI. p. 123. De his ne agamus prohibet institutum. Vide Sect. 1. m. 1. n. 19.*

X. Incertus Finis est Harmonia Musica, qui ex Accentuum varietate probari vix potest.

XI.

XI. Finis Ultim9 est *Hermenevticus*, quo Accent9 faciunt ad Interpretationē Script. S.

XII. Hic habet accuratā *Versionē & emphasin*.

XIII. *Versio*, qua beneficio Accentuum Textus Ebræus, in alias Lingvas accurati9 ratione distinctionis transfertur.

XIV. *Emphasis*, quæ beneficio accentuum eruitur e Textu sacro.

MEMBRUM II.

AXIOMATICUM.

I. Accentus accuratam pariunt Lectiōnē.

¶ *Consistit hæc lectio in pausa maiori vel minori, pro distinctionis diversitate. Eadem hic ratio L. Ebrææ quæ aliarum est, in quavis cavenda confusio commatum, punctorum.*

II. Accentus pronunciationi prosodicae inserviunt.

¶ *Marinus* ערן גן p. 142. *Videatur. Et Kyberus c. 5, in* חרן קרוק יסור *Buxtorf. Lib. 2. Tb. c. V. p. m, 33. Excell. Sennertus Cap. 2. Lib. 1. Reg. 2. § 4. p. 19. § 20. e Bibliandro p. 51. Locantur autem in consonam vocalem & Tonum habentem, ut* פקד. *Sed Universale hoc non est, & perpetuum omnibus Accentibus: Distinctio namq; Accentuum, supra Sect. 1. M. 1. n. XV. Data hic facit exceptionē. Primā enim*

enim vocis consonam occupant Tlischam. Tiphcha antèrius & Itiv. Ultimam vero Segolta, Zarka, Paschta, Tlischaparvum. Psik Lateri vocis adscribitur, partes ejus Munach, Mahpach, Kadma ordinariam toni sedem servant. Si Tonus incidit in penultimam aut ultimam Patach furtivo, vel Schva duplici donatam, geminatur Paschta. Semel occupat, ultimæ finē consonæ, secundo toni sedem. ut רוּחַ פְּקָרָה פְּקָרָה. Segolta, Tlischaparvum, Zarka idem facere observat Meellfuhrerus p. 187. Vide Neander. Append. Lib. de Accent.

III. Harmonia Musica ex Accentuum varietate probari vix potest.

¶ Nolo hic colligere Autorum testimonia pro usu Musico. Cum omnium fere istis repleta sint paginae. Autor. Operis Compl. supra adduximus Neander Vid. Erot. p. 177. & 178. Schikardus & Blebelius Melodias accentuum addunt. Verū si dicendum quod res, Valde dubia Usus Musici videtur assertio, præsertim ex dato in Canone fundamento. Judæorum assertio nobis credendæ necessitatem non imponit, qui nec ipsi usum hunc, propriæ namq; exstant confessiones, intelligunt. Nec probabile videtur Inscriptiones Psalmorū, nam nec illæ destituta sunt accentibus, fuisse cantatas a Rabbiniis. Vel ab ipso autore, v. g. Psalm. XXXVIII. talis est inscriptio: לְמִנְצַח לִירוּתָן
Ein Psalm Davids vorzugs
fina

singen auf Jeduthun. Idem esset ac si velimus germanice canentes præmittere, O Vater der Barmherzigkeit; Ein schön Lied. Vel, Una voce, ad organū, cum Symphonia &c. Nisi negare velis Davidem non addidisse hanc inscriptionē. Quod si vel maxime concedendum, caderet tamē Universalitas hujus usus, qui merito per totū codicem idem esse debebat. Hinc factum Viros Clariss., rejecisse usum hunc. Videatur Bohemus Gram Ebr. c. 7. p. 39. Buxtorfius Lib. 1. cap. V. Th. Neand. Erotam. itz de Musica ex accentibus. Sed maneat hæc ut sunt: Cantillent Judæi cum suis accentibus, nos aliud spectamus in discenda Lingua Ebraea &c. Afferuntur tamen plurimorum autoritates, quæ nude rejiciendæ non sunt. Videndum itaq; an medium inveniri possit quod & Autoritatem tribuat Autoribus, & difficultates tollat, quod si consecuti fuerimus, gratumerit, sin minus, nemini litem movebimus, Nec opinionem nostram obtrudemus. Neander e Libro Coldræ affert Testim: Accentus &c. cantusq; modulationē aliquā inducentes. Quæ verba cōtrariantur Harmon. Musica, & indigitare videntur Pronunciationem oratoriam, quæ aliquam agnoscit modulationem, quæ vocem attollit sæpe, deprimit sæpe, inflectit modo, modo acuit, modo remittit iterum. Est n. vox nervis similis, nam quo remissior, hoc gravior est: quo intentior, eo acutior. Ipsæ Interrogationes attollunt vocem in fine, alias

lias deprimendam. Quae mutatio & alternatio
gratissima est auribus nam &

Cytbaradus

Ridetur chorda qui semper oberrat eadem. Hac
in parte ne peccarent veteres, & Μοῦσική κα-
κοφωνία pareret, meliusq; & convenientius vox
attolleretur & deprimeretur, habuere Phonascos
qui vocis modos ac tenores regerent. Quod no-
tum vel e Græci Fistula concionatoria, prout
Ammianus l. 30. vocat. Quam Quintilianus
Tenarium, Hero in Pneumat. Phtongarium ap-
pellat. Vid. Gellium Noct. Atticarum l. 1. c. 11. quæ
premissis nonnullis ita: Qui hoc comptiq; memo-
rie prodiderunt, stetisse in circumstantibus di-
cunt occultus, qui fistula brevi sensim graviuscu-
lum sonum inspiraret ad deprimendum sedandūq;
impetum vocis ejus. Cicero videatur. Val. Ma-
ximus Lib. VIII. cap. X. n. 1. Vossius Inst. Ora-
tor. L. VI. c. X. Membr. 2. p. 508. 509. Quod si hoc
intellectum velint autores, vel ex actum pronū-
ciandi morem ex accentuatione desumptum fuis-
se, non est quod litigemus. Adde moderationem
vocis in oratione ad Quintam usq; ascendere &
descendere, termino Musicis usitato. Talem autē
hic intelligi Musicam absurdam non est. Intel-
lige itaq; si volueris moderationem vocis, quam-
vis tamen nec eam certò asseramus, cum tentan-
da via sit, antequam approbetur: & lis confecta
tota videbitur.

IV. Accentuationis usus in Hermeneia ma-
ximus est. Ac

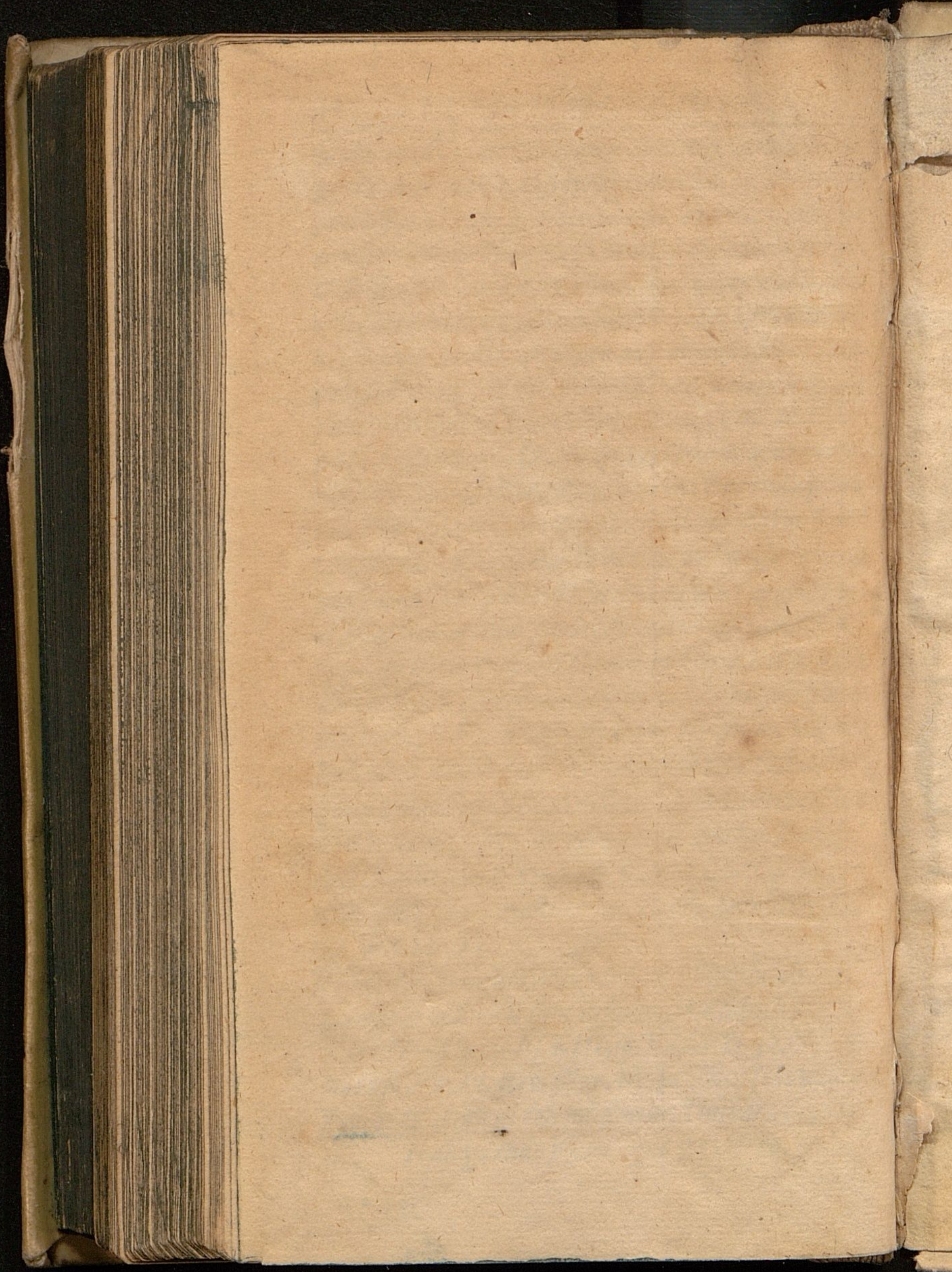
§. Accentuum ratio Scripturae S. Interpretibus sit cognita. Accentuum n. observatio plurimum ad Scripturae sensum facit: quin sine accentuum observatione fere dextre explicari non potest. Bohliq. Scrutinio Script. S. Disp. 1. Th. 4 5, 6. De his haecenus nemo dubitavit, nisi illos demas, qui Accentus minutias apinas & tricas Grammaticas quae non nisi morosissimos scrupulosissimosq; & fastidiosissimos ^{אומנות} ^{עיסוס} autores habeant. Revel. Punctorum Cap. 16. Lib. 1. p. 136. Vide Buxtorf. L. sc. qui optime de usu Hermeneutico. Huc spectant Rabbinorum Encomia plurima. Vid. Calon Calonim. In s. c. l. ab initio Libri ^{בטעמים}. Aben Esra scribit. Quaecumq; expositio non fuerit juxta rationem accentuum ne acquiescit ei, neq; audias eam. Idem, Accentus animam vocum appellat voces corpora. Comm. in Exod. XX, 1. Item Deut. V, 5 R. Salomon Jarchi in comm. suis plurimis locis scribit. h. m. Accentus Scripturae evincit hoc. Idem Ezech. I, 11. exemplum de ^{וּפְנֵיהֶם} addit, quod videsis apud Buxtorfium. Quid Sohar Chasch ^{וְהָרַר חָרָשׁ} de accentibus sentiat Buxtorfius item observat Biblioth. Rabb. Liter. 1. p. m. 338. Vide quoq; Dannhavverum, Herm. Sacr. Art. 6. §. 7. p. m. 144 seq.

V. Sensus Emphaticus elegantissimus est.

Exempla in Sacris sunt infinita, in Psalmis praesertim & Prophetis. Es. XIII, 16. XXXVII, 36. & c. De hoc usu, Vir. Pl. Rev. Clar. M. JAC. SOMMERFELD Auctor & Amicus colendissimus, Tractatu singulari aliquando plura: quo me refero.

co-
ure
fere
ipt.
vit,
tri-
ru-
sus
ib.1.
me-
uri-
ibri
sitio
cito
ocū
tem
uri-
ncit
dit,
Cha-
tor-
338.
6-S.

fer.
. De
ELD
ula-

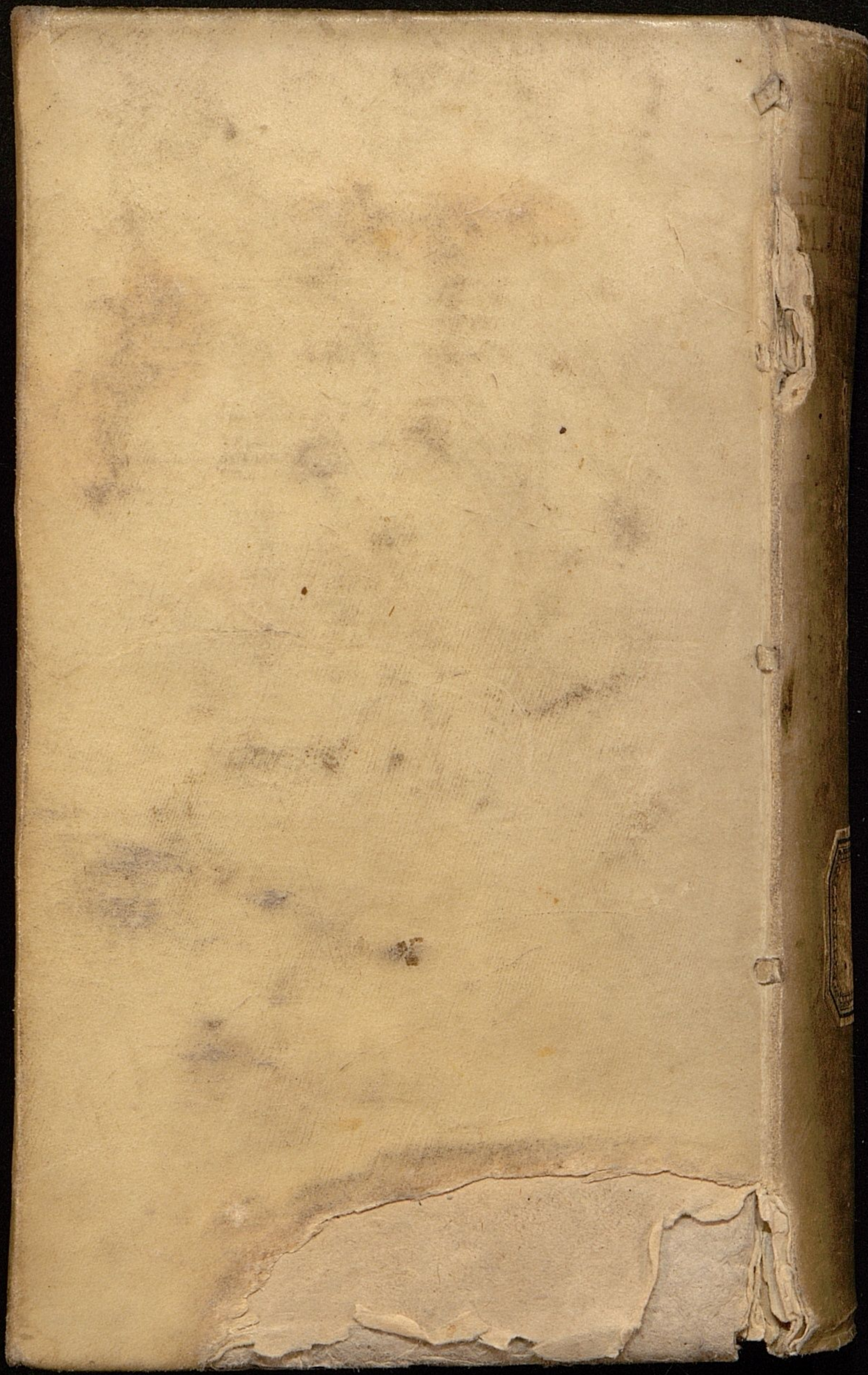
ULB Halle
002 422 050

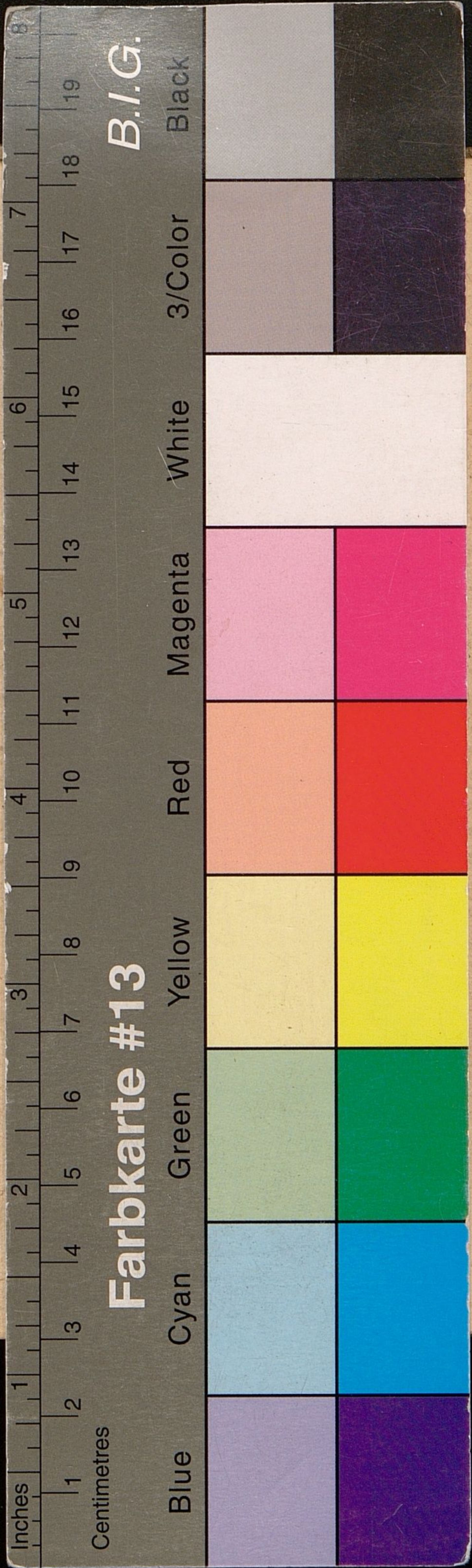
3

FD 6A

Z

24.

בהנה
טעמים

feu de

**ACCENTIBUS
EBRÆORUM**

Exercitatio.

Quam

**IN ALMA WITTENBERGENSIUM
ACADEMIA**

*Publico Eruditorum Examine
proponunt*

PRAESES

**M. CONRADUS TIBURTIUS RANGO
Colbergâ-Pomeranus.**

&

Respondens

**BARTHOLOMÆUS GADEBUSCH
Treptoâ-Pomeranus**

Ad diem 14. Jul. Horis matutinis.

In Auditorio Minori.

WITTEBERGÆ,

Typis JOBI WILHELMI FINGELII,
ANNO 1660.

